

Vətən torpağını azad edən ərənlər

Əmioğlularım əsgər Əliyev Elşad Hümbət oğlu və əsgər Piriyev (Əliyev) Rəhman Novruzxan (Novruz) oğlu

*Bu yollardan atan-anan keçibdir,
Bu bulağın onlar suyun içibdir,
Onlar hər an Qarabağı seçibdir,
Düşmən süngüsüylə burdan köçübdür,
Düşmənləri hər zaman qır, biç, qardaş,
Azadlığın şərbətini iç, qardaş!*

Müəllifin "Qardaş" şeirindən.

44 günlük böyük Vətən Müharibəsi dastanında neçə-neçə qardaşlarımız, övladlarımız Qazi oldu, neçələri Şəhidlik Zirvəsinə yüksəldi. Şəhidlər üçün bir gözümüz ağladı, Qarabağ üçün bir gözümüz təbəssümlə sevindi, güldü! Ağilları kəsəndən əcdad ərərinin, ərənlərinin dastanını eşidən və onlar kimi qəhrəman olmaq istəyən neçə-neçə körpələr, uşaqlar illər keçdi, "o deyilən gün bu gündür!" dedi və torpaqları azad edib əcdadları kimi böyük dastan və tarix yazdılar! Onların yazdığı tarixi biz zavarlar Qəhrəmanlıq Dastanlarında yazmalı, bildirməliyik! Onlardan biz ömür boyu danışmalıyıq! Onların qəhrəmanlıqlarına görə ömür boyu fəxr etməli, öyünməliyik! Çünki, Onlar Azərbaycanı 200 ildən sonra yenidən Şahlandırdı, şadlandırdı Zəfəri əldə ediblər! Əcdadları kimi, Şah İsmayıl kimi, Nadir Şah kimi sanki, atlarını şahə qaldıraraq Azərbaycan Bayrağını dalğalandırıblar! Onlar hər işğaldan azad olunan ərazilərdə Üçrəngli Bayrağı, böyük Türk şairi Bəxtiyar Vahabzadə demişkən, "Qurdbaşlı Bayraq"ı dalğalandırıblar, onun yanında sinəsini qabağa verməkdən böyük bir zövq alıblar, fəxr ediblər! Ən əsası, bizə Zəfəri gətiriblər! Biz onlarla fəxr etməliyik, edirik, edəcəyik də! Bu qürur hissini çox uzun illər yaşayacağıq! 200 illik qanlı tarixə 1000 il də keçsə, yenə də, sadəcə, keçmiş bir yara kimi, qaysaqlanmış, lakin sağalmamış, qaysaq tərənəndə həmişə qan fışqıran və təzə olan bir yara kimi baxacağıq... Ancaq, bu Şanlı Zəfəri Türklük, ulu türkçülük var olana qədər xatırlayacağıq, anacağıq, şeirlərimizə, yazılarımıza, dastanlarımıza, nəğmələrimizə, bayatılarımıza ürəkdən gələn ülvü gözəl sevgilərimizlə qonaq edəcəyik! Bunu mütləq etməliyik, edirik, edəcəyik! Azərbaycanda, eləcə də türk xalqlarında "Qazi" sözü vətən, torpaq, ərazi bütövlüyü və müstəqillik, azadlıq uğrunda yaralanan ərənlərə, igidlərə, nərələrə aiddir... Qədim Turan elində, qədim Türk dilində "Qazi" sözü döyüşlərdən-döyüşə, cəngəldən-cəngə atılan, ömrünün yarısını busatına (silahına) sarıaraq Vətəninə həsr edən, sonuna qədər irəliləyən və bu şanlı yolda neçə-neçə oxlara, qılınclara, xəncərlərə sinə görə, bədəninə dağ çəkilsə də, bədənin həmin hissəsini hiss etməyərək amalı, məsləki uğrunda çarpışan Türk ərəninə, Türk alpına, Türk əsgərinə aiddir! Bunu Turanın əcdadı çinari Ərtəogrul Qazi, oğlu Osman Qazi, silahdaşı Əbdürrəhman Qazi və onlardan əsrlər sonra dünyaya göz açan Türk ruhunun dirlişçisi Qazi Mustafa Kamal Paşa Atatürk öz namı ilə, öz ləqəbi ilə, özlüyü ilə, mənliliyi ilə dəfələrlə sübut etmişdir! Eyni zamanda türkün digər qolu- Cavanşir, Babək, Şah İsmayıl Xətai, Qaçaq Nəbi, Həzi Aslanov, Heydər Əliyev, Mübariz İbrahimov və neçə-neçə Heydərlerimiz, Mübarizlərimiz... Ona görə, mən vətən, amal uğrunda çarpışan, barəsində eşitdiyim hər cəsur döyüşçümüze "Qazi" deyərək xitab edəcəyəm: Yəqin ki, sadaladıqlarımdan sonra mənə haqq qazandıracaqsınız. Elşad Qazi, Rəhman Qazi, Rauf Qazi, Əli Qazi, Hikmət Qazi və daha neçələrinə fəxr edərək, qürurlanaraq əcdadlarımızın nəsilərə ərməğan etdiyi 3 şərtəndən birini (bunu Şəhid polkovnik Babək Səmidli də deyib: "Ya Qalib olaq, Ya Qazi olaq, Ya Şəhid olaq!") O şərəfli "Qazi" sözünü deyəcəyəm, onlara belə xitab edəcəyəm! Əslində isə qalib ordumuzun qalib qazisi də qalib şəhidi də, qazi və şəhid olmasa da hazırda da şiri-nər kimi əlində silah düşmən qarşısında dayanan hər bir əsgərimizin də başımız üstündə yeri var.

Sözü Turandan yenidən Azərbaycana, Qarabağa qaytarıram... Bu dəfəki Qəhrəmanlıq Dastanlarını yazacağım o Alpərənlər, o Türk əsgərləri, Şanlı Zəfər Sərkərdələri mənim əmioğlularım, Cənab Ali

Baş Komandan, Möhtərəm Prezidentimiz tərəfindən "Füzulinin azad olunması uğrunda" medalına layiq görülmüş MAXE əsgər Əliyev Elşad Hümbət oğlu və "Füzulinin azad olunmasına görə", "Xocavəndin azad olunmasına görə" və "Cəbrayılın azad olunmasına görə" medallarına layiq görülmüş MAXE əsgər Piriyev(Əliyev) Rəhman Novruzxan oğludur!

Əsgər Əliyev Elşad Hümbət oğlu 23 iyul 1982-ci ildə dilbər guşəmiz olan, Zəfər çirağımız olan Şuşamızın Malibəyli kəndində dünyaya göz açmışdır. Əslən mənim ata yurdum, Qarabağa baxan gözüm olan Ağcabədi rayonunun Qiyaməddinli (indi Yuxarı Qiyaməddinli) kəndindəndir. O, ağıl kəsəndən bilgəlik, müdriklik, ağsaqqallıq, ağbirçəklik içərisində, onların qiymətli öyüd-nəsihətləri, kəlamları ilə böyüyüb... Fəxr etdiyi, qürur duyduğu insanlarla bir yerdə olub. Kiçik yaşlarından ana-atasının sözləri onun üçün kişiliyin, mənliliyin, mərdliyin, ərənliliyin qanunu olub!

Təhsili olmasa da zamanının insanları arasında öz ağı, kamalı, müdrik məsləhətləri və uzaqgörənliyi ilə sayılıb-seçilən Salah babamızın bütün keyfiyyətləri ilə bərabər həm də ciddiliyindən örnək götürən balaca Elşad ağbirçək, üzünurlu Tərənənəməzin şirin sözlərindən doymur, onların dizinin dibindən heç kənara çəkilmirdi. Kəndinin, elinin, obasının, yurdunun seyrindən, aösaqqal-ağbirçəklərinin şirin-dadlı söhbətlərindən, toylarından, şənliklərindən doymurdu Elşad.

Məktəb yaş çatanda İsmət Qayıbov adına Qiyaməddinli kənd orta məktəbinin 1-ci sinfinə daxil olan balaca Elşad Salah babanın nəvələrindən çalışqanlığı və zəkası ilə hər zaman seçilirdi. Salah baba digər nəvələri kimi onu da çox sevirdi, əsl kişi kimi, əsl ərən kimi yetişdirirdi. Elşad fəxr edirdi ki, müdrik ağsaqqal babası, ağbirçək nənəsi var.

Lakin, 1989-cu ildə, Elşad hələ 1-ci sinifə daxil olarkən onun babası kəndin sayılıb-seçilən ağsaqqalı, əcdadları kimi müdrik olan Salah baba dünyadan

köçür. Elşad bir daha onun səsinə eşitməyəcək, onun fəlsəfəsinin dərinliyinə varmayacaqdı. Ancaq, Salah babanın sözləri, bayatıları, həyatının mənası, fəlsəfəsi onun həyatında dərin bir iz buraxacaqdı...

Balaca Elşad məktəbdə də, evdə də həmişə bilirdi ki ilk sevgi Vətəndən, Ana Vətəndən başlayır. İlk dərstdən son dərse qədər Vətənpərvərliyi ilə, Vətənə sevgisi, öz yurduna, torpağına bağlılığı ilə seçilirdi o. Kəndin həmyaşıd sakinləri arasında tək-cə, müdrik babasına görə tanınmırdı o, onun Vətənpərvərliyini, Vətən üçün hər şeyi edəcəyini, Vətən sevgisini bilən və onu məhz buna görə tanıyan, ondan nümunə götürənlər az deyildi.

Qarabağ mənfur ermənilər tərəfindən işğal olunanda, kədər, hüzn, bəla Azərbaycana iki əlli dağ çəkəndə, ölkənin başının üstünü qara buludlar kəsdirəndə Elşadın 9 yaşı olardı. O, Qarabağda baş verənləri uşaq zəkası ilə izləyirdi, onda qaniçən düşməne qarşı qisas hissi baş qaldırırdı. Uşaqlığı ata babasının yoxluğu ilə hüznü olan Elşadın bu illəri də kədərsiz ötürməkdə. O, bilirdi ki, qara bulud yaxındadır, bir gün həmin qara bulud onların evində də şimşəklər çaxdıracaq, ölüm mələyini göndərəcək.

Və həmin gün gəlib çatır. 1993-cü ilin iyul ayının 12-si... O zaman Yuxarı Qiyaməddinli kəndi də Ağcabədinin işğal olunmuş ilk kəndi olaraq tarixə düşür... Qadınlar, uşaqlar, qocalar yurd-yuvasından qovulur, didərgin düşürlər...200-dən çox ev yandırılır, tarla işləri ilə məşğul olan 10 nəfər əliyalın kənd sakini kəndin kənarında ermənilər tərəfindən qəddarlıqla qətlə yetirilir. Erməniləri Xocavənd rayonunun erməni quldurlarının yuva saldığı Qarakənd kəndi istiqamətindən hücum etdiyi həmin vaxt həyətlərindəki mal-qaranı kəndin "Saybalı tayı" adlandırılan otlaq sahəsinə otarmağa aparan balaca Elşad xoş təsadüf nəticəsində sağ qalsada həmin vaxtdan o anları heç unutmur. Belə ki, Kəndə hücum zamanı azyaşlı uşaqları və qocaları, əlsizləri öz avtomasını ilə kənddən Qarqar çayı istiqamətində çıxarmaq istəyən əmisi Nəсібə rast gəlir və bununla da istekli və qüdrətli Allahı onu bu bəladan xilas edir...

Həmin vaxtdan Elşadın xəyalında ancaq düşmənlərin odlu gözləri canlanırdı, eyni zamanda onda düşməne nifrət, ondan qisas almaq istəyi alovlanırdı... Düşmənlərin od yağdıran gözləri var idisə, Elşadın da o gözləri oymağa bir gün əcdadı Cavanşirə məxsus odlu qılınca mütləq olacaqdı... Elşad həmin günlərdə bunu düşünürdü...

Lakin hələ də tam formalaşmasa da və vahid komandanlıq tərəfindən idarə olunmasa da həmin günlərdə yenə qeyrətli Azərbaycan əsgərləri əks-hücum keçərək Ağdamı işğal edib ikinci dəfə Qiyaməddinliyə soxulan düşməni kənddə qovdu...

(Davamı var)

Sevindik NƏSİBOĞLU